

naar vi tage den danske Dødsstatning af 2,800 Kr. pr. Hoved, for alle Dødsfald ved Damp- og Sejlskibe tilsammen, derunder indbefattet Dødsfald under Losning og Ladning, men stadig uden Invaliditet og Dagpenge. Det vil ses, det er betydelige Tal, det drejer sig om, og snarere faa vi Dødelighedsrisikoen for Sejlskibe endnu højere op end efter det norske, naar Hensyn tages til, at Dampskibsrisikoen er større end Sejlskibsrisikoen og Gennemsnittet dog saa højt, som i Tyskland. Altsaa, det er betydelige Beløb, det drejer sig om.

Det er ikke min Mening med denne Udvikling at ville drage den Slutning, at man skal lade Opgaven ligge, nej tværtimod, naar det viser sig, at Risikoen er saa stor, som den er, og det Tab, der tilføjes den arbejdende Sømandsbefolkning gennem Skibsforsikringsalene og gennem Dødsfald i det hele taget er saa overordentlig stort, saa er det snarere i endnu højere Grad en Spore til hurtigst muligt at faa denne Ulykkesforsikringslov i Orden. Men jeg tror, at man gør ret i at gøre sig klart, hvad de finansielle Følger ville blive, inden man giver Loven, og jeg tror, det navnlig vil komme til at spille en Rolle ved Afgørelsen af, hvilke Tilskud der skal gives til Dækning af Risikoen for Sejlskibe mellem 20 og 300 Tons, denne Mellemlasse af Sejlskibe, hvor det er Ministerens Mening, at Staten skal give 5 Kr. pr. Hoved for hver Mand, der er beskæftiget paa disse Skibe. Jeg ved ikke, hvorfor man har valgt dette Tal 5 Kr., maaske det er i Analogi med Fiskeriulykkesforsikringsloven, men der er her den store Forskel, at ved Fiskeriets Ulykkesforsikring skal den paagældende, der gaar ind i Forsikringsforeningen, give højst 5 Kr. i Præmie, og det, som det koster at være forsikret efter Fiskerilovens Regler ud over 5 Kr., betaler Staten, og det har sidste Aar været 6 Kr. pr. Hoved. Man har maaske tænkt sig, at naar man satte 5 Kr., vilde det, som det kostede, blive maaske noget over det dobbelte, men det er denne Betragtning, jeg vil advare imod. Det bliver ikke noget som det dobbelte, men noget som det femdobbelte af de 5 Kr. som det allermindst kommer til at koste og rimeligvis mere endnu. Jeg vil, som sagt, stadig erindre om, at vi have en foreløbig ubekendt Faktor, nemlig hvor mange af de omkomne, der ikke efterlader sig Personer, de skulle forsørge, men hvis vi altsaa sige, at Nettopræmien bliver 25 à 30 Kr., tror jeg, at vi nævne et ret beskedent Tal, og saa vil altsaa det Bidrag, som de paagældende selv komme til at yde,

altsaa Sejlskibsrederne, blive mindst 25 Kr. med Tillæg af Administrationsudgifterne. Nu mindes der jo i Motiverne med Rette om, at Sejlskibsfarten er overordentlig trykket. Den lider under en temmelig haabløs Konkurrence med Dampskibsfarten, maa finde sig i stadig at blive trængt tilbage af denne og arbejder ogsaa paa anden Maade under meget vanskelige Vilkaar. Jeg nærer derfor nogen Tvivl om, hvorvidt man kan paalægge den mindre Sejlskibsfart saadanne Ofre. Jeg tror, at Ministeren har været heldig med at vælge Grænsen 300 Tons, over hvilken man skal kunne klare sig selv, ligesom Dampskibsfarten skal klare sig selv, men for den mindre Sejlskibsfarts Vedkommende, Skibene fra 20 til 300 Tons, skal man være noget varsom med at paalægge for store Byrder, det maa ikke glemmes, at indtil videre gaar alt her i Landet Søfarten imod. Den er ubeskyttet eller snarere negativt beskyttet gennem Toldlovgivningen, idet den maa svare Told af sine Skibe og desuden af sine Skibsfornødenheder, som købes her i Landet. Heller ikke gennem vor Konsulatslovgivning behandle vi vor Skibsfart med særdeles Lempelighed, men der vil det dog hjælpe betydeligt, naar den ny Ordning bliver gennemført, som er foreslaaet af Udenrigsministeren.

Der er altsaa ikke her nogen bred Ryg, som man kan lægge svære Byrder paa, og jeg tror, at denne Byrde vil blive for svær, hvis ikke Statens Bidrag bliver større, end det er foreslaaet. Jeg tror derfor, at vi maa gøre os klart, at baade Inddragningen af Skibe fra 4 til 20 Tons under Fiskeriforsikringsloven og Statens Bidrag til de mellemstore Sejlskibe, vil medføre ikke lidt betydeligere økonomiske Ofre fra Statens Side end dem, der er forudsat i denne Lov. Lad mig, som sagt, gentage, at naar jeg har fremdraget dette, er det kun for at bidrage til at klare Forholdet, ikke fordi jeg vil i mindste Maade misrekommandere dette Forslag, som jeg i det hele taget finder godt, men som jeg mener bør forbedres paa forskellige Punkter, idet det dog er mit Haab, at det maa blive bragt til Ende i Aar i en tilfredsstillende Skikkelse, saa at det maa blive til Lov inden Udgangen af denne Samling.

Martin Olsen: Ligesom den ærede foregaaende Taler er ogsaa jeg glad for det foreliggende Forslag og takker den højtærede Minister for, at vi endelig kunne faa søfarende ind under Forsikringen for Ulykkestilfælde, som de længe have sukket